Р Е Ш Е Н И Е
№ 2438

гр. София, 11.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 10 състав,** в открито заседание на 04.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **6565** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител.

Образувано е по жалба от С. Е. И. срещу заповед № РД-01-690/13.06.2013 г. на началника на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание порицание.

В жалбата се поддържа, че заповедта е издадена в противоречие с материалноправни разпоредби и при нарушаване на административно производствените правила при издаването й - отменителни основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК. Иска се отмяната на заповедта. Претендират се разноски.

Ответникът – изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане изразява становище за законосъобразност на оспорваната заповед и за отхвърляне на жалбата като неоснователна.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед № РД-01-690/13.06.2013 г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане на С. Е. И. е наложено дисциплинарно наказание порицание. Административният орган е мотивирал заповедта си, като е посочил, че С. Е. И. при изпълнение на служебните си задължения не е спазил чл. 14, ал. 1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация и чл. 28, ал. 1 от Закона за

държавния служител, като в отношенията с колегите си не се е съобразил с правото им на личен живот и е допуснал поведение, което накърнява достойнството и правата им. Приел е също така, че служителят в нарушение на чл. 14, ал. 1 и чл. 17, ал. 2 от К. за поведение на служителите в държавната администрация е допуснал на работното си място поведение, което е несъвместимо с добрите нрави спрямо социален работник Е. Д., което е довело до сериозни междуличностни конфликти и проблеми в съответната териториална структура и до ангажиране на други държавни органи със служебните конфликти. Посоченото нарушение е определено от административния орган като дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 5 от Закона за държавния служител – неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. От събраните по делото доказателства се установява, че дисциплинарното наказание е наложено като е взето предвид предложение вх. № 803-68/07.05.2013 г. на главна дирекция „Социално подпомагане" в централното управление на Агенцията за социално подпомагане. До служителя е била отправена покана за даване на писмени обяснения и за неговото изслушване изх. № 242-2002/30.05.2013 г.). Като доказателство по спора са представени и дадените писмени обяснения от държавния служител.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна.

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е заповед № № РД-01-690/13.06.2013 г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане на С. Е. И. е наложено дисциплинарно наказание порицание. Административният орган е мотивирал заповедта си, като е посочил, че С. Е. И. при изпълнение на служебните си задължения не е спазил чл. 14, ал. 1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация и чл. 28, ал. 1 от Закона за държавния служител, като в отношенията с колегите си не се е съобразил с правото им на личен живот и е допуснал поведение, което накърнява достойнството и правата им. Приел е също така, че служителят в нарушение на чл. 14, ал. 1 и чл. 17, ал. 2 от К. за поведение на служителите в държавната администрация е допуснал на работното си място поведение, което е несъвместимо с добрите нрави спрямо социален работник Е. Д., което е довело до сериозни междуличностни конфликти и проблеми в съответната териториална структура и до ангажиране на други държавни органи със служебните конфликти. Посоченото нарушение е определено от административния орган като дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 5 от Закона за държавния служител – неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. Разпоредбата на чл. 89, ал. 2 от Закона за държавния служител изброява основанията за възникване на дисциплинарна отговорност. За да се реализира такава отговорност, следва да се установи осъществяването на някое от посочените в текста нарушения или в конкретния случай с оглед мотивите на издадената заповед, наказващият орган следва да установи неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация - нарушения по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 5 от Закона за държавния служител. В случая с оглед представените доказателства следва да се приеме, че дисциплинарното наказание е наложено, без да са установени

материалноправните предпоставки, предвидени в закона за санкциониране на служителя. От мотивите на обжалваната заповед се установява, че дисциплинарното наказание е наложено на държавния служител за нарушение на чл. 14, ал. 1 и чл. 17, ал. 2 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. Съобразно чл. 14, ал. 1 от кодекса в отношенията с колегите си служителят проявява уважение и коректност, като не допуска поведение, което накърнява достойнството и правата на отделната личност, а съобразно чл. 17, ал. 2 служителят не допуска на работното си място поведение, несъвместимо с добрите нрави. От събраните по делото доказателства не може да се направи несъмнен извод за доказаност на извършеното дисциплинарно нарушение. От събраните по делото доказателства се установява, че дисциплинарното наказание е било наложено само и единствено въз основа на изготвено предложение, вх. № 803-68/07.05.2013 г. на главна дирекция „Социално подпомагане" в централното управление на Агенцията за социално подпомагане. От събраните по делото доказателства не може да се направи обоснован извод за извършването на посоченото нарушение. Тези изводи настоящата инстанция съобразява преди всичко с обстоятелството само на посочване от страна на административния орган на нарушените правни норми с изписването на техния текст, без, обаче да се посочи в какво точно са се изразили нарушенията от страна на държавния служител на чл. 14, ал. 1 и на чл. 17, ал. 2 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. В обжалваната заповед не са посочени обстоятелствата, свързани с обстоятелството в какво се е изразило нарушаването на чл. 14, ал. 1 от кодекса, в какво се е изразило поведението на държавния служител така, че с това свое поведение същият да не се е съобразил с правото на личен живот на колегите си и в какво точно се е изразило поведението му, че да бъде определено като такова, което накърнява достойнството и правата на същите. Липсата на съображения в тази насока опорочава административния акт, тъй като е пречка да се установи в какво точно се изразява това нарушение, за което служителят е наказан и съответно ограничава правото му на защита. В мотивите на обжалваната заповед също така не е обосновано по какъв начин административният орган е приел, че жалбоподателят е извършил нарушението по чл. 17, ал. 2 от кодекса, т.е. по какъв начин неговото поведение е определено като несъвместимо с добрите нрави спрямо посочения в заповедта социален работник и по какъв начин са били ангажирани други държавни органи със създадените междуличностни конфликти и проблеми в съответната администрация. Това са обстоятелства, които изискват да бъдат установени по несъмнен начин, а неустановяването им препятства съдебната инстанция да направи обоснована преценка дали действително жалбоподателят е извършил твърдените за извършени нарушения. След като дори дисциплинарно наказващият орган не е могъл да установи тези обстоятелства (като не е посочил същите в мотивите на издадената заповед), то същите не биха могли да бъдат установени от настоящата съдебна инстанция, която с мотивите на решението си да запълни липсващите мотиви на обжалвана заповед (дори пред настоящата инстанция да бяха представени доказателства в тази насока). Действително, по делото се съдържат доказателства (направеното предложение от 07.05.2013 г., подадени жалби от служители в администрацията, подадени жалби до директора на РДСП [населено място]), но същите не могат да заместят липсата на мотиви в тази насока, изложени от дисциплинарно наказващия орган. Следователно, от събраните по делото доказателства не се установява по несъмнен начин твърдяното за извършено

нарушение на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.
Направените изводи обосновават извода за незаконосъобразност на обжалваната заповед и отмяната на същата. От страна на процесуалния представител на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски. При съобразяване на направените изводи настоящата съдебна инстанция съобразява и обстоятелството, че по делото не е представен списък на разноските. В тази връзка следва да се съобрази и Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, съгласно което разпоредбата на чл. 80 от ГПК предвижда, че страната, която е поискала присъждане на разноски следва да представи списък на разноските. Правната последица от неизпълнение на това процесуално задължение е въведена със самата норма - страната няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Следователно чл. 80, изр. 2 от ГПК установява положителна процесуална предпоставка от кръга на абсолютните, а именно - представяне на списък за разноските. Липсата му води до ненадлежно упражняване на правото да се иска изменение на решението поради което това искане е недопустимо.
Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № РД-01-690/13.06.2013 г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, с която на С. Е. И. е наложено дисциплинарно наказание порицание, като незаконосъобразна.
ОТХВЪРЛЯ като неоснователна молбата за присъждане на разноските за адвокатско възнаграждение.
РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: